

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

#51

april 2019

Proficiat

met 5 jaar Vertigo!

Op die tijd haal jij bij AP
een graduaat én een bachelor ...

The only way is **AP**

INFODAG | **27 APRIL 2019**

WWW.AP.BE/INFOMOMENTEN

ARTESIS PLANTIJN
HOGESCHOOL ANTWERPEN

VERTIGO

NR. 51 | APRIL 2019

Een duizelingwekkende dosis cinema

VIJF JAAR VERTIGO

MOOOV
PET SEMATARY
AT ETERNITY'S GATE
AVENGERS: ENDGAME
THE CURSE OF LA LLORONA

10 APRIL IN DE BIOSCOOP

GELUKKIGE VERJAARDAG

EEN AVONTUUR DAT ONS OOK ALLEN LINKT

MISSING LINK

THE SEARCHERS AGC

©2019 SHANGHAI FILMS LTD.

LAIKA

KOEN
DE BOUW

ELLA-JUNE
HENRARD

THURE
RIEFENSTEIN

JOREN
SELDESCHACHTS

TORPEDO

SVEN
DE RIDDER

STEFAN
PERCEVAL

BERT
HAELVOET

RUDY
MUKENDI

VIC
DE WACHTER

MARTIN
SEMMELOEGE

ROBRECHT
VANDEN THOREN

GILLES
DE SCHRYVER

23 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

AP COLUMB FILM 1080 FILMS PELLIKOLA VAF SCREEN FLANDERS flanders.nl FILM FUNDING PRODUCTION MALTA FILM CASAKAFKA Belfius vtm PRO INDEPENDENT FILM

* HAPPY BIRTHDAY VERTIGO

BASED ON THE TERRIFYING NOVEL BY STEPHEN KING

HAPPY
BIRTHDAY
VERTIGO

PET SEMATARY

BASED ON THE NOVEL BY STEPHEN KING SCREENPLAY BY JEFF BUHLER DIRECTED BY KEVIN KÖLSCH AND DENNIS WIDMYER

#PetSemataryMovie

PetSemataryMovie.com

10 APRIL IN DE BIOSCOOP

#SometimesDeathsBetter

GELUKKIGE VERJAARDAG, VERTIGO !

SHE WANTS YOUR CHILDREN.

FROM THE PRODUCERS OF **THE CONJURING** UNIVERSE

THE CURSE OF LA LLORONA

NEW LINE CINEMA PRESENTS AN ATOMIC MONSTER/EMILE GLADSTONE PRODUCTION "THE CURSE OF LA LLORONA" LINDA CARDELLINI RAYMOND CRUZ
PATRICIA VELASQUEZ MUSIC BY JOSEPH BISHARA CASTING BY RICH DELIA CSA EDITED BY PETER GVOZDAS PRODUCTION DESIGNER MELANIE JONES DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY MICHAEL BURGESS
EXECUTIVE PRODUCERS RICHARD BRENER DAVE NEUSTADTER WALTER HAMADA MICHELLE MORRISSEY MICHAEL CLEAR WRITTEN BY MIKKI DAUGHTRY & TOBIAS IACONIS
PRODUCED BY JAMES WAN (p.g.a.) GARY DAUBERMAN (p.g.a.) EMILE GLADSTONE (p.g.a.) DIRECTED BY MICHAEL CHAVES

NEW LINE CINEMA

#LALLORONA

17.04.2019

FACEBOOK.COM/WARNERBROSBELGIUM

WARNER BROS. PICTURES

WARNER BROS. PICTURES

CINE CAMEO & HET BLAUWE VOGEL-TEAM
wensen Vertigo een dikke proficiat voor
5 jaar veel film- & leesplezier!

Gelukkige 5e verjaardag 'VERTIGO' van het ROXY-Team

THEROXYTHEATRE

Sinds 1946 jouw gezellige bioscoop met 3 knusse zalen en ®-café in Koersel-Beringen

www.theroxytheatre.be 011/22 10 03 [f /TheRoxyTheatreKoersel](https://www.facebook.com/TheRoxyTheatreKoersel)

E ElaN Filmavonden

Elke maandag om 20u30 is er een ElaN Filmavond: jouw wekelijkse afspraak met de zevende kunst. De "betere films" worden er op originele wijze gekaderd voor een breed, filmminnend publiek. Iedereen welkom!

L Ladies Night

Ook de dames hebben hun eigen filmavond op een dinsdag. Elke maand staat een uitgelezen vrouwenprent met een glaasje cava op het menu. Alle mannen worden resoluut de deur gewezen.

M Men's Night

Enkele keren per jaar is The Roxy Theatre voorbehouden voor echte mannen. Dan staat een aangepaste film op het programma, en voelen blar en testosteron rijklijk.

55+ 55+ Film

Van september t/m april: Eén vrijdag per maand om 14u00 zetten we alle 55-plussers in de kijker. Voor 6,00 euro serveren we een toepasselijke film plus een tasje koffie tijdens de pauze.

EEN MARVELLOUS VERJAARDAGSFEEST, VERTIGO!

KINEPOLIS® PRESENTEERT

AVENGERS: ENDGAME MARATHON

+

DINSDAG 23 APRIL • ZATERDAG 27 APRIL • WOENSDAG 1 MEI

Info & tickets: kinepolis.be/avengers

© 2019 MARVEL

“ONE OF THE GREAT FEMALE-LED FILMS
OF THE 21ST CENTURY.”

PETER DEBRUGE, VARIETY

ACADEMY AWARD® WINNER

JULIANNE MOORE
GLORIA BELL

“JULIANNE MOORE IS SIMPLY PERFECT.”

BRIAN TALLERICO, ROGEREBERT.COM

LOVE. LIFE.

A FILM BY SEBASTIÁN LELIO
THE ACADEMY AWARD®-WINNING DIRECTOR OF “A FANTASTIC WOMAN”

01/05 IN DE BIOSCOOP

18

34

61

26

42

46

13	VOORWOORD
15	SHORT CUTS
17	ZWART-WIT
18	VIJF JAAR VERTIGO
26	AVENGERS: ENDGAME
28	MOOOV 2019
32	BINTI
34	PET SEMATARY
40	FUNAN
42	AT ETERNITY'S GATE
46	GRACE À DIEU
48	THE CURSE OF LA LLORONA
61	KLAPS
62	RADAR
66	DIALOOG

Academy Award® nominee

WILLEM
DAFOE

RUPERT
FRIEND

MADS
MIKKELSEN

MATHIEU
AMALRIC

EMMANUELLE
SEIGNER

AND
Golden Globe® Winner

OSCAR
ISAAC

At Eternity's Gate

DIRECTED BY
JULIAN SCHNABEL

THE ACADEMY AWARD® NOMINATED DIRECTOR OF
THE DIVING BELL AND THE BUTTERFLY

24/04 IN DE BIOSCOOP

rocket/sciencs

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen

info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Peter Janssens
peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Ruben Nollet, Chris Craps,
Anke Wauters, Fien Meynendonckx,
Jonas Govaerts, Stijn Janssen,
Christophe Verbiest

WEBMASTER

Hans Verschooten

WEBREDACTIE

Arno Callens

EINDREDACTIE

Piet Uyttebroeck

LAY-OUT

Geert Verbist

COVERILLUSTRATIE

Jeroen Van Zwol

FOTO MICHAËL R. ROSKAM

Maarten Vanden Abeele

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Dorian van den Brempt
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder
voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

📺 VERTIGObe

📷 VERTIGOgram

📺 VERTIGObe

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeelding werkt

Denk je even gehamer, geboor en andere verbouwingsgeluiden in. Zo, nu weet je ongeveer in welke mindset ik dit voorwoord schrijf. Ik had het al eerder aangekondigd, maar nu is het een feit: *Vertigo* heeft een ingrijpende make-over gekregen. Hoewel de verf nog moet drogen, geef ik met de nodige trots een rondleiding doorheen onze restyling.

Laten we beginnen bij het begin: ik vroeg Jack Durieux, verantwoordelijk voor de typografie op de posters van zijn bekendere broer Laurent, om een nieuw logo te ontwerpen. Het vorige had na vijf jaar immers zijn beste tijd gehad. Jack kwam op de proppen met iets radicaal anders – massiever vooral – en toch opnieuw honderd procent *Vertigo*: tegelijk modern en vintage.

Onze vormgever Geert Verbist ging nadien samen met Jack op zoek naar bijpassende fonts, om zich daarna op een nieuwe stijl voor zowel de cover als de binnenkant te kunnen storten. Belangrijk daarbij was dat we afscheid namen van de schuine lijn die vroeger alomtegenwoordig was en voor meer wit en meer beelden gingen.

Met de hulp van het redactieteam bedacht ik op mijn beurt enkele nieuwe rubrieken. Op *Achter de schermen*, *Filmfan*, *Spectrum* en *Beste. Film.* Ooit. zat al enige tijd sleet. Daarom worden ze vervangen door *Short Cuts* (het recente filmnieuws met een knipoog geserveerd), *Zwart-wit* (een persoonlijkheid uit de filmwereld krijgt enkele dilemma's voorgelegd), *Radar* (een selectie uit het iets artistiekere filmaanbod) en *Dialoog* (een gesprek over een klassieker).

Schrik niet als we in de volgende nummers nog het een en ander aanpassen. We maken *Vertigo* met een piepklein team en een transformatie van dit formaat gaat sowieso met vallen en opstaan. Ondertussen werk ik trouwens ook naarstig verder aan een andere belofte die ik maakte: het *Vertigo*-team diverser maken.

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN

HOOFDREDACTEUR

Le Cristal du long métrage
ANNECY 2018

OFFICIALLY SELECTED FOR
FILM FEST GENT

OFFICIAL
SELECTION
ANIMA
BRUSSELS
2019
WINNAAR
PUBLIEKSPRIJS

★★★★
BIJZONDER STRAFFE,
GETEKENDE GESCHIEDENISLES
(DE MORGEN)

FUNAN

EEN FILM VAN DENIS DO

24.04 IN DE BIOSCOOP

lumière **LE SOIR** **DeMorgen.**

KOOP EN BEKIJK ONZE FILMS IN HD VIA WWW.LUMIEREFILMS.BE

FROM THE AWARD-WINNING SCREENWRITER OF
CALL ME BY YOUR NAME

JAMES
WILBY

HUGH
GRANT

NEW 30TH ANNIVERSARY 4K RESTORATION

MAURICE

DIRECTED BY
JAMES IVORY

19.06 IN DE BIOSCOOP

De recente Netflix-hit *Bird Box* krijgt binnenkort een vervolg, althans in

boekvorm: schrijver Josh Malerman is naar eigen zeggen druk bezig aan deel twee, getiteld *Malorie*. Ook in deze sequel plegen de personages zelfmoord nadat hun eerst iets afgrijselijks wordt getoond. De eerste *Bird Box*-film? De nieuwe, deels in Antwerpen gedraaide prent van Brian De Palma, komt op 31 mei dan toch uit in de Amerikaanse zalen en op *video on demand*. Om je een idee te geven van de kwaliteit: van iemand op de set vernamen wij dat er bij gebrek aan *green screen* een stapel lichtgroen A4-papier bij de AVA werd besteld, alsook een promopack Pritt. Echt gebeurd! Ook *Call Me by Your Name*, de film die voor perziken heeft gedaan wat *American Pie* deed voor taarten, krijgt mogelijk een sequel. Werktitel: *Let's Just Use Our Regular Names, Less Confusing That Way*. Geïnspireerd door *Star Wars*, heeft de Franse schermfederatie duelleren met *lightsabers* – of toch plastic

replica's ervan – onlangs uitgeroepen tot officiële sport. Muilen met je zus – zoals Luke doet met Leia in *The Empire Strikes Back* – was in Frankrijk al langer een nationale discipline. David Benioff en D.B. Weiss, bedenkers

van de populaire tv-reeks *Game of Thrones*, bereiden momenteel voor Disney een nieuwe *Star Wars*-trilogie voor. Net wat het *Star Wars*-universum nodig heeft: méér incest. De versie van *Bohemian Rhapsody* die nu in de Chinese bioscopen loopt, is maar liefst vier minuten korter dan het origineel, omdat de Chinese overheid alle verwijzingen naar homoseksualiteit uit de film liet knippen. Komiek Jim Jefferies op Twitter: 'In de Chinese versie krijgt Freddie aids van slechte streetfood.' Volgens Cary Fukunaga, regisseur van het 25^e James Bond-avontuur, wordt dit de eerste milieuvriendelijke 007. Op de eerste vrouwvriendelijke Bond is het voorlopig dus nog even wachten. Op de blu-ray van Harry Potter-spin-off *Fantastic Beasts: The Crimes of Grindelwald* zegt scenariste

J.K. Rowling wat wij allemaal al zeker wisten: de personages Dumbledore en Grindelwald zijn homoseksueel en hebben ooit een passionele relatie gehad. Lees er alles over in Rowlings nieuwe boek, *Harry Potter & the Chamber of Too Much Information*. Filmmaker Zack Snyder beweert dan weer dat hij voor *Justice League*, de superheldensof uit 2017, oorspronkelijk een 'veel enger' scenario voor ogen had. Nog griezeliger dan Henry Cavills digitale bovenlip? Tijdens een interview naar aanleiding van *It: Chapter 2* verklapte actrice Jessica Chastain dat er op een filmset nog nooit zoveel nepbloed was gevloeid. Als dat klopt, heeft regisseur Andy Muschietti eindelijk het record van Peter Jackson verbroken (*Braindead*, 300 liter), die op zijn beurt Stuart

Gordon van de troon stootte (*Re-Animator*, 100 liter). *Shazam!* is goed op weg de best gerecenseerde titel uit

de DC-stal te worden. Voor wie zijn superhelden moeilijk uit elkaar kan houden: Shazam is degene met als superkracht het raden van de titel van eender welke popsong. Op 26 juni komt *Toy Story 4* uit, waarin hopelijk de vraag wordt beantwoord waarmee wij al zitten sinds deel één: als Buzz Lightyear niet weet dat hij een stuk speelgoed is, hoe heeft hij zichzelf dan leren stilhouden onder mensen? Aha!

JONAS GOVAERTS

Op vertigoweb.be
vind je elke dag
kraakvers filmnieuws

MOOOV filmfestival

23 april – 5 mei 2019

Beringen
Brugge
Genk
Lier
Roeselare
Sint-Niklaas
Turnhout

www.moov.be

NAAM Michaël R. Roskam
BEROEP Scenarist, regisseur
BEKEND VAN *Rundskop*, *The Drop*, *Le fidèle* en *De Vertigo Awards*

Marvel of DC?
‘Hoe geniaal ik *Guardians of the Galaxy* ook vind, ik kies toch voor DC. Hun huisstijl is net iets grimmiger dan die van Marvel, en daar hou ik wel van. Bovendien hebben zij de coolste superheld van al op stal: niet Superman of Wonder Woman, maar Batman.’

De rode of de blauwe pil?
‘De rode. Ik wil de waarheid weten. Die eerste *The Matrix*-film is toch wel blijven hangen, hoor. Wat zegt Agent Smith nu weer tegen Morpheus? “Van alle organismen op aarde, vertoont de mens nog het meest gelijkenis met een virus.” Heerlijk, toch?’

Adil of Bilall?
‘Kan ik alsnog voor de blauwe pil kiezen? (lacht) Sorry, maar daar antwoord ik niet op. Adil & Bilal zijn vrienden van me, en ik zie ze allebei even graag.’

Star Wars of Star Trek?
‘*Star Wars* als kind, maar later ben ik *Star Trek* meer gaan appreciëren. Daarin wordt inhoudelijker nagedacht over sci-fi, inclusief ethische en wetenschappelijke kwesties. *Star Wars* is een klassiek verhaal in een sci-fi-jasje. De Jedi hadden evengoed ridders kunnen zijn.’

De Niro of Pacino?
‘Binnenkort spelen ze opnieuw samen, in *The Irishman* van Martin Scorsese. Ik ben heel benieuwd wat dat zal geven, want als acteurs zijn ze eigenlijk elkaars tegenpolen. Kijk naar *Heat*: mocht je De Niro’s rol aan Pacino geven en vice versa, dan krijg je toch een compleet andere film?’

Alien of Predator?
‘Je kunt me evengoed vragen: Burger King of McDonald’s? In wezen is dat dezelfde film, hè. Al blijft *Alien* vandaag misschien net iets beter overeind dan *Predator*. Geef mij dus maar een Whopper.’ (lacht)

J-Law of K-Stew?
‘Jennifer Lawrence of Kristen Stewart,

bedoel je? Ik ben fan van beide, maar van Matthias Schoenaerts weet ik toevallig dat Lawrence ook in het echte leven een bijzonder warme, sympathieke persoon is. Doe mij dus maar J-Law.’

Godzilla of King Kong?
‘Ik heb het net iets meer voor zoogdieren dan voor reptielen. King Kong dus.’

Het grote of het kleine scherm?
‘Ik ben bezig aan een biopic over Sylvia Kristel, samen met Dimitri Verhulst. Oorspronkelijk zou dat een film worden, maar nu lijkt een serie waarschijnlijker. Zelf schat ik het ene niet hoger in dan het andere. Trouwens, televisie en film liggen dicht bij elkaar dan ooit. Er is vandaag geen excuus meer om lelijke tv te maken.’

Tom Hanks of Tom Hardy?
‘Smeerlap. (lacht) Hardy, enkel en alleen al omdat bij hem de kans reëel is dat hij me weet te vinden als het antwoord hem niet zint. Trouwens, ik denk niet dat Hanks het mij kwalijk zou nemen. Dat lijkt mij een aimabele mens.’ **JONAS GOVAERTS**

EEN DUIZELINGWEEKKENDE DOSIS LIEFDE

Vertigo bestaat vijf jaar! Hoofdredacteur Steven Tuffin swipet doorheen de eerste vijftig covers en vertelt honderduit over zijn hoogtepunten, ontgoochelingen én toekomstplannen. ‘Zonder onze community zou Vertigo al lang niet meer bestaan!’ **STIJN JANSSEN**

'Aan het eerste nummer gaat een hele geschiedenis vooraf. Ik hoorde al geruime tijd geruchten over plannen om een nieuw filmmagazine uit de grond te stampen. Uit een studie van BAM, het toenmalige Vlaamse steunpunt voor de beeldende, audiovisuele en mediakunsten, was gebleken dat er nood was aan een blad met een breed bereik om zo de filmcultuur in Vlaanderen te stimuleren. Na veel vergaderingen van mensen uit de sector werd er begin 2013 een vzw uit de grond gestampt, die een opstartsubsidie kreeg.

Ik was op dat moment aan het werk als freelance filmjournalist voor onder meer *Knack Focus*, maar kon niet weerstaan toen ik hoorde dat men op zoek was naar een hoofdredacteur om het project mee vorm te geven. Blijkbaar viel mijn pleidooi voor een magazine voor Anja Arthouse, Piet Popcorn en Erik Experiment genoeg in de smaak om me aan te werven. Vanaf september 2013 was ik officieel in dienst en ging ik samen met de toenmalige zakelijke coördinator op zoek naar het juiste team... én een goede naam.

Ik denk dat redactielid Ruben Nollet als eerste

Vertigo opperde. Hoewel er nog verschillende opties de revue passeerden – mijn favoriet: *Röpcke*, naar de legendarische Vlaamse filmjournalist – was *Vertigo* degene die het hardst bleef plakken. Niet alleen omdat de Hitchcock-klassieker misschien wel de ultieme film over film is, maar ook omdat we al snel bij de tagline 'Een duizelingwekkende dosis cinema' belandden.

Fast forward naar eind maart 2014: de vormgever en ik moesten een nachtje doorwerken om het eerste nummer op tijd bij de drukker te krijgen. Enkele dagen later werd *Vertigo* boven de doopvont gehouden tijdens een avant-première van *Noah* in Kinepolis Antwerpen. Over de film waren de meningen verdeeld, maar de eerste reacties op het magazine waren superpositief. Helemaal leuk was het compliment van een bevriende kleuterjuf enkele weken later: "Supercool dat jullie een magazine maken dat me niet dom doet voelen en me zin geeft om naar de cinema te gaan." Dat vatte perfect samen wat we met *Vertigo* voor ogen hadden: een filmblad voor iedereen met een enthousiasmerende toon.'

'Hoewel *Vertigo* in het leven werd geroepen door de Vlaamse overheid, werden we nooit verplicht om filmmakers 'van bij ons' extra in de kijker te zetten. Dat gebeurde helemaal organisch. Met *The Loft* en *The Drop*, de eerste internationale stapjes van Erik Van Looy en Michaël R. Roskam, zagen we onze kans schoon om hun films op de cover te zetten. Die twee klasbakken deden me ook inzien dat de sector echt apprecieerde wat we aan het doen waren. Erik stuurde geregeld bemoeigende mails en loodste zelfs een vraag over het magazine in *De slimste mens*. Michaël groeide uit tot een echte maat die, als het minder ging met het blad, zich zelfs opstelde als vurige verdediger.

Welp was een heel ander geval. Het langspeelfilmdebuut van Jonas Govaerts werd gepromoot als de eerste Vlaamse horrorfilm, waardoor er een *geeky buzz* rond hing. Bovendien sprak het beeldmateriaal enorm tot de verbeelding. Die film moest gewoon op de cover! (*lacht*) Tijdens mijn interview met Jonas herinnerde ik me dat hij in het verleden voor onder meer *Deng* en *Humo* had geschreven. Ik vroeg hem of hij geen zin had om af en toe iets te schrijven voor ons, waarop hij met zijn typische 'sure' antwoordde. Al snel groeide hij uit tot een van onze vaste krachten.

De avant-première van *Welp* die we organiseerden was trouwens te gek. Onze events zijn eigenlijk vanaf dag één een succes geweest, maar die keer zaten er zelfs mensen op de trappen. Dat Jonas van de partij was, werd enorm geapprecieerd door de aanwezigen.'

‘Drie belangrijke nummers in een iets donkere periode van *Vertigo*. Toen het *Interstellar*-nummer net uit was, moesten we voor het eerst langs bij de commissie van het Vlaams Audiovisueel Fonds die zou beslissen of we een projectsubsidie zouden krijgen. Tijdens dat gesprek werd duidelijk hoe verschillend iedereen tegen ons magazine aankeek. Er werd geopperd dat de scifi-film van Christopher Nolan plat popcornentertainment was, terwijl ik er vooral een intelligente genre-film in zag. Daarnaast kreeg *Vertigo* het etiket van celebritymagazine opgeplakt, wat ik vrij absurd vond. Toen het blad in het leven werd geroepen, was onze opdracht duidelijk: het volledige bioscoopaanbod moest aan bod komen en we moesten een zo breed mogelijk publiek bereiken. Gelukkig kregen we niet veel later het goede nieuws dat men ons toch subsidie had toegekend. Er mogen dan wel advertenties in *Vertigo* staan, zonder overheidssteun zouden we er nooit in slagen om maandelijks zestigduizend exemplaren van ons gratis filmmagazine op tweehonderd locaties te leveren.

A Most Violent Year was op persoonlijk vlak een zeer toepasselijke cover. De enorme werkdruk die *Vertigo* met zich had meegebracht, was immers een van de redenen waarom mijn relatie op de klippen was gelopen. De fantastische interviews in dat nummer – met onder meer *Whiplash*-regisseur Damien Chazelle en *Foxcatcher*-cineast Bennett Miller – en de enthousiaste reacties van de aanwezigen op onze avant-premières stonden in schril contrast met de aanhoudende financiële besognes van *Vertigo* en mijn privétoestand.

Shaun the Sheep deed het tijt echter keren. De animatiestudio Aardman was zo vriendelijk om een speciale verjaardagscover aan te leveren, waarop het schattige beest een taart vastheeft. En tijdens ons verjaardagsfeest was alles opnieuw koek en ei met mijn vriendin!’

‘Driemaal op rij een Vlaamse film op de cover. Adil en Bilal hadden ten tijde van *Image* al bewezen dat ze heel ambitieuze kerels waren en het was duidelijk dat *Black* een voltrefter zou worden. En kijk waar ze nu staan! (lacht) De *Café Derby*-cover vind ik nog steeds een van onze mooiste. Omdat de film baadt in een fantastisch eightiessfeertje, gebruikten we de kleuren van een Doe Maar-platenhoes. De eerste langspeelfilm van Lenny Van Wesemael blijft in mijn ogen trouwens een miskend meesterwerkje.

En dan was er natuurlijk de *D'Ardenne*-cover, met daarop Kevin Janssens en Veerle Baetens in vol Johnny & Marina-ornaat. Ook Robin Pront had een indrukwekkend regiedebuut gemaakt. Er was duidelijk een nieuwe lichting Vlaams film-talent opgestaan.’

‘Vier covers die op het eerste gezicht niets met elkaar te maken hebben, maar waar stuk voor stuk positieve herinneringen aan vasthangen. Met *The Force Awakens* werd de *Star Wars*-franchise opnieuw in gang gezet. Die filmreeks was voor mij puur jeugdsentiment, en ik was blijkbaar niet de enige die daar zo over dacht: al na enkele dagen kregen we telefoons van bioscopen die meldden dat het nummer uitgeput was.

Voor *The Hateful Eight* kregen we de kans om uit te pakken met acht verschillende covers, van elk personage eentje. Het nummer groeide uit tot een echte must have. Zelfs Quentin Tarantino nam via via contact met ons op om alle versies te bemachtigen. Op onze vraag of hij een foto wilde nemen met zijn exemplaren, antwoordde de *motherfucker* jammer genoeg niet. (lacht)

De opvallende posterreeks van *Belgica* inspireerde ons tot een iets artistiekere cover, waarvoor we in bepaalde kringen flink wat complimenten kregen. Het nummer arriveerde ook in het kielzog van de eerste editie van de Vertigo Awards: in een bomvolle zaal stotterde ik mijn weg door wat ongetwijfeld een van de meest chaotische prijzengala's aller tijden moet geweest zijn.

Op de cover van ons tweede verjaardagsnummer geen beeld van *A Bigger Splash*, maar Matthias Schoenaerts met een feesthoedje. Ondanks zijn overvolle agenda ging Matthias in op ons voorstel om het nummer mee te maken. Hij maakte zich vrij voor een uitgebreide fotosessie en schreef bij elk artikel een mooie quote. Eigenlijk is Matthias zo'n beetje de peetvader van *Vertigo*. Ook bij de lancering was hij er al bij, wat voor de nodige extra mediabelangstelling had gezorgd.’

‘Hoewel ik bijzonder blij was met hun gebalanceerde inhoud, gingen deze twee nummers gepaard met minder leuke momenten. Ten tijde van het *Nice Guys*-nummer moesten we afscheid nemen van Ewoud Ceulemans en Jimmy Van der Velde, twee jonge krachten die mee aan de wieg van *Vertigo* hadden gestaan. Jimmy werkt vandaag voor Telenet en Ewoud voor *De Morgen*. Ik ben ontzettend fier op hen en hoop dat we in de toekomst vaker beginnende journalisten de kans kunnen geven om hun eerste stappen in het vak te zetten.’

‘Toen het zomernummer net uit was, kregen we dan weer te horen dat we geen structurele steun zouden krijgen. We hadden echt gerekend op die subsidies, want we konden het geld gebruiken om ons team uit te bouwen en zo voor meer stabiliteit te zorgen. In een opwelling startte ik een protestactie, waar tot mijn grote verbazing enorm veel reactie op kwam. Michaël R. Roskam uitte zijn ongenoegen tijdens een radio-interview, Adil en Bilal stuurden een steunfilmpje vanuit de VS en ronkende filmnamen als Felix van Groenningen en Veerle Baetens tekenden, samen met duizenden anderen, onze online petitie.’

‘Voor mij persoonlijk twee heel symbolische covers. De dag nadat het *Blair Witch*-nummer in druk was gegaan, is mijn vriendin bevallen van onze zoon. Het ventje had duidelijk gevoel voor timing: als hij een dag eerder was geboren, dan zou er simpelweg geen magazine geweest zijn. De editie met *De premier* op de cover was dan weer mijn eerste *Vertigo* als vader, wat ik heel duidelijk maakte in een ontzettend emotioneel voorwoord. Sommige mensen mogen dat erover vinden, maar zo zit ik nu eenmaal in elkaar.’ (lacht)

‘Onze derde verjaardag stond helemaal in het teken van *Guardians of the Galaxy Vol. 2*. De eerste film was uitgegroeid tot een waar popcultuurfenomeen en Baby Groot is ondertussen zo’n beetje onze mascotte. Hij is er bijvoorbeeld altijd bij op de Vertigo Awards in de vorm van een plastic popje dat kan dansen. (lacht)

Ik had een Japanse poster van de Marvel-sequel gezien die perfect zou kunnen dienen voor onze cover en Disney is toen zo vriendelijk geweest om ons die exclusief te laten gebruiken. Daarnaast mochten we een exclusieve avant-première organiseren. Ik kan niet genoeg onderstrepen hoe divers het publiek was dat toen opdaagde – en eigenlijk is dat altijd het geval. Van ouders met hun tienerkroost over metalfans tot vriendinnen die samen gezellig naar de film gaan: de *Vertigo*-community is geweldig verscheiden. En enorm belangrijk. De *Vertigo*-vrienden – zoals we ze graag noemen – zijn altijd al een drijvende kracht geweest. Zonder hun steun zou het magazine al lang niet meer bestaan.’

‘Diversiteit is iets waar we altijd al belang aan hebben gehecht. Dat heeft niets met politieke correctheid te maken, maar alles met het feit dat we een magazine maken voor een zo breed mogelijk publiek. Toch was het in de eerste jaren moeilijk om interviews met vrouwelijke of niet-blanke cast- en crewleden vast te krijgen.

Ondertussen is het tij gekeerd. Voor *I, Tonya* en *Lady Bird* kregen we de kans om Margot Robbie, Greta Gerwig en Saoirse Ronan aan de tand te voelen, drie vrouwen die lak hebben aan de regeltjes van het blanke mannenwereldje dat Hollywood veel te lang geweest is. Om soortgelijke redenen plaatsten we *BlackKkKlansman* op de cover. Spike Lee is sowieso een filmicoon en zijn comebackfilm was het zoveelste bewijs dat we op het vlak van inclusiviteit een ware aardverschuiving aan het meemaken zijn. *Girl* en *Us* sluiten daar perfect bij aan. Het zijn niet alleen fantastische films, ze confronteren de kijker ook met haar of zijn mogelijke vooroordelen.

Voor mij waren die vier films in ieder geval echte eyeopeners. Nu de grafische make-over min of meer achter de rug is, is de volgende stap *Vertigo* diverser maken, zowel qua redactie als inhoud en events. Ik ben momenteel aan het praten met enkele beloftevolle journalistes, die hopelijk ons team kunnen versterken. En er worden ook verkennende samenwerkingsgesprekken gevoerd met StampMedia, een persagentschap voor en door jongeren. Het is dan ook duimen geblazen dat we dit jaar wél structurele subsidie toegekend krijgen, zodat we met een duizelingwekkende dosis liefde kunnen gaan voor een nog duizelingwekkendere toekomst.’ 🍷

NA DE KNIP

Met *Avengers: Endgame* is het tijdperk van de oorspronkelijke Avengers voorbij. Is daarmee ook het eindspel van het Marvel Cinematic Universe ingezet? Dat valt zeer te betwijfelen. Een terug- en vooruitblik op de lucratiefste onderneming uit de filmgeschiedenis. **ANKE WAUTERS**

We schrijven het jaar 2008. Robert Downey Jr. kruipt voor het eerst in zijn rood-gele harnas voor *Iron Man*. De film is een succes en luidt een nieuw Hollywood-era in, eentje waarin de superhelden van de comic-gigant Marvel centraal staan. In het daaropvolgende decennium veroveren de groene furie Hulk, de dondergod Thor, de goedzak Captain America, het enigma Black Widow en tal van andere grote, kleine en piepkleine helden het scherm in wat het Marvel Cinematic Universe (MCU) wordt gedoopt. Het tijdperk van de Avengers, het superheldencollectief waarin de figuren zich verenigden en zij aan zij onze planeet verdedigden, loopt echter ten einde met *Avengers: Endgame*. Daarin proberen de superhelden die in *Avengers: Infinity War* niet door de wrede buitenaardse ecologist Thanos met een vingerring tot stof zijn herleid de situatie te keren.

Het idee van een uitgestrekt

universum waarin superhelden vrijelijk met elkaar interageren en tal van personages een uitgebreid achtergrondverhaal en bijbehorende films hebben, heeft Marvel geen windeieren gelegd. Het is intussen zelfs uitgegroeid tot een business die perfect past binnen de multinational die moederbedrijf Disney al jaar en dag is. Met de geschatte opbrengst van het openingsweekend van *Avengers: Endgame* (800 miljoen dollar) erbij gerekend, zullen de 22 MCU-films wereldwijd een slordige 19 miljard dollar aan kassa-inkomsten hebben binnengehaald. Een duizelingwekkend bedrag, dat liters zweet en uren gepuzzel van producenten en scenaristen heeft gevegd.

Zo uitgestrekt is het Marvel Cinematic Universe geworden, dat het ondertussen kan opgedeeld worden in drie periodes die samen de Infinity Saga vormen. Phase One introduceerde Iron Man, Hulk, Thor,

Captain America en Black Widow, die werden samengebracht in *The Avengers*. Tijdens Phase Two werden de Guardians of the Galaxy en Ant-Man toegevoegd en namen de Avengers het samen op tegen een moordlustige AI in *Avengers: Age of Ultron*. In Phase Three maakten Doctor Strange, Black Panther en Captain Marvel hun entree, en ontstond er in *Captain America: Civil War* een knaller van een interne strijd binnen het Avengers-collectief.

Over Phase Four, die begint na de gebeurtenissen uit *Avengers: Endgame*, is amper iets bekend,

‘Over Phase Four, die begint na Avengers: Endgame, is amper iets bekend.’

behalve dat *Spider-Man: Far From Home* deze zomer de spits afbijt en er tussen dan en 2022 een tiental films zullen verschijnen. Vervolgen op *Black Panther*, *Doctor Strange* en *Guardians of the Galaxy* staan reeds in de steigers, maar we mogen ook films rond nieuwe personages verwachten, zoals het bovenmenselijke collectief *The Eternals* en de martial-artsexpert *Shang-Chi*. Bovendien zal ook Black Widow eindelijk haar eerste solofilm krijgen. Hoe al die verhalen in elkaar zullen klikken, is nog koffiedik kijken.

Wat er met oorspronkelijke Avengers als Iron Man en Captain

America zal gebeuren is hoogst onzeker, niet het minst omdat de contracten van Robert Downey Jr. en Chris Evans, de acteurs die hen spelen, binnenkort afgelopen zijn. Voor Marvel-baas Kevin Feige het ideale moment om een nieuw MCA te creëren, maar het recept zal hoogstwaarschijnlijk hetzelfde zijn: een universum vol heldhaftige personages met een eigen verhaal die zich voor het welzijn van de Aarde zullen inzetten. En wij? Wij zullen blijven kijken.

AVENGERS: ENDGAME SPEELT VANAF 24 APRIL IN DE BIOSCOOP

‘Ja, ook dit jaar staat er een film over een schaapsherder in de bergen op het programma.’

Keuzestress alom op de 2019-editie van MOOOV Filmfestival: van 23 april tot 5 mei kun je in zeven Vlaamse steden kiezen uit maar liefst 86 films uit 70 verschillende landen. Artistiek directeur Marc Boonen rekt af met de vooroordelen waarmee wereldcinema blijft kampen. ‘De verhalen zijn vaak traag en ernstig, maar dat betekent niet dat ze niet fris verteld kunnen worden.’ **STIJN JANSSEN**

De wonderen zijn de wereld nog niet uit: MOOOV opent zowaar met een komedie. Is lachen tijdens een wereldfilm niet zoals vloeken in de kerk?

(lacht) ‘Op de openingsavond daag ik het MOOOV-publiek weleens uit. Vorig jaar toonden we een feministische western, dit jaar kozen we voor *Tel Aviv on Fire*. Daarin wordt de productie-assistent van een Palestijnse soapserie die ook in Israël enorm populair is op een dag tegengehouden aan een checkpoint en door een officier van het Israëlische leger onder druk gezet om aanpassingen te maken aan het scenario van de reeks. Dat levert natuurlijk de gekste toestanden op, maar de film is méér dan een komedie. Hij is ook zeer politiek geladen. Hoe kan het ook anders met een productie uit die regio?’

Welke thema’s snijdt het festival dit jaar aan?

‘Dit jaar is India ons focusland. Daar zijn dezer dagen jonge filmmakers aan het werk die geëngageerde films afleveren die de donkere kant van het land laten zien. Tegelijk is hun werk artistiek heel straf. Het zijn zeker geen klassieke, sprookjesachtige Bollywoodfilms met veel dans en muziek.’

Hoe ontdek je zulke nieuwe trends?

‘Door ontzettend veel films te bekijken en overal ter wereld festivals af te dweilen. Op een festival zie ik vijf tot zes films per dag. Thuis bekijk ik ook nog eens elke avond een film. Dat tikt aardig aan. Je begint dan ook lijnen en thema’s te ontdekken. Zo gaan we dit jaar voor de eerste maal iets doen rond animatiefilms. Het is me de afgelopen twee jaar opgevallen dat animatie alomtegenwoordig is, zelfs in documentaires.’

Welke rol wil je met MOOOV spelen?

‘Ons publiek op de hoogte houden

Marc Boonen

van nieuwe tendensen en stromingen komt op de eerste plaats. We zijn meer curator dan programmator. Dat onderscheidt MOOOV van de grote, generalistische festivals die vaak alleen maar exclusieve wereldpremières willen. Een première is leuk, maar ons publiek ligt er niet wakker van als het een film niet als eerste te zien krijgt.’

Kan wereldcinema je na al die jaren nog verrassen? Moet je niet vaak een zucht onderdrukken als je weer eens een film over een schaapsherder in het Taurusgebergte voorgeschoteld krijgt?

‘Ook dit jaar zit er een film over een schaapsherder in de bergen in het programma. (lacht) En ja, ik word daar nog steeds door geraakt. Ik weet dat wereldcinema moet vechten tegen tal van vooroordelen. De verhalen zijn vaak traag en ernstig, maar dat betekent niet dat ze niet fris verteld kunnen worden. MOOOV is de afgelopen jaren duidelijk geëvolueerd.

Tel Aviv on Fire

An Elephant Stitting Still

Intussen worden we ook als culturele organisatie erkend. MOOOV is niet alleen een derdewerldfestival, we staan ook voor kwaliteit. Tegelijk blijft het onze opdracht om zaken aan te klagen, zoals het onrecht dat mensen wordt aangedaan. Daarom tonen we films over onoverbrugbare klassenverschillen, vluchtelingen zonder statuut en slachtoffers van seksueel geweld.’

Een MOOOV-film vraagt duidelijk meer van zijn publiek dan de gemiddelde popcornprent.

‘En toch zou ik maar al te graag ook dat popcornpubliek op het festival verwelkomen. Ik gebruik altijd het voorbeeld van een Turnhoutse supermarktbediende die ik ooit heb kunnen overhalen om naar een Iraanse film te komen kijken. Wel, ze vond hem geweldig. Zij is nog altijd mijn ijkpunt: we moeten ook mensen als haar bereiken, we mogen geen elitair filmfestival zijn. Daarnaast stel ik vast dat ons publiek samen met ons ouder is geworden. We moeten dus ook de jongere generatie aanspreken. Daarom zijn we bezig met een verjongingsoperatie, waarbij ik een aantal jongeren aan het begeleiden ben die later deel zullen worden van ons programmatieteam.’

Jullie aanbod is ook dit jaar bijzonder groot. Welke film springt er voor jou persoonlijk bovenuit?

‘*An Elephant Sitting Still*, een Chinese film van maar liefst vier uur. Ik was er helemaal ondersteboven van. Hij gaat over vier mensen die het allemaal moeilijk hebben en op zoek gaan naar een olifant die alleen maar wacht en alles van zich laat afglijden. Het is de debuutfilm van een piepjonge regisseur, die tragisch genoeg zelfmoord gepleegd heeft toen zijn film afgewerkt was. Het is een echt meesterwerk. MOOOV wil een vrijhaven zijn voor dit soort cinema.’ 🐘

MOOOV HEEFT PLAATS VAN 23 APRIL TOT 5 MEI IN BERINGEN, BRUGGE, LIER, GENK, ROESELARE, SINT-NIKLAAS EN TURNHOUT

ZONDER GRENZEN

In haar kleurrijke langspeelfilmdebuut *Binti* bekijkt regisseur Frederike Migom de multiculturele samenleving door de ogen van kinderen. Het elfjarige titelpersonage woont met haar Congolese papa in Brussel zonder papieren, maar dat belet haar niet om te dromen van een carrière als vlogger. Wanneer ze de jonge wereldverbeteraar Elias en zijn mama Christine ontmoet, denkt Binti een oplossing te hebben voor haar papierloze bestaan: Christine en haar vader moeten trouwen. **FIEN MEYNENDONCKX**

Je hoofdrolspeelster Bebel Tshiani Baloji is een natuurtalent. Hoe kwam je bij haar terecht?

‘Enerzijds zat ze in een van de Supastar-stages van presentatrice en actrice Tatyana Beloy, anderzijds is ze natuurlijk de dochter van de rapper Baloji, die Binti’s papa speelt. Het was een cadeau om met een échte vader en dochter te kunnen werken. Ze zijn niet alleen getalenteerde acteurs, je voelt ook het organische van hun echte relatie.’

Het spelplezier spat inderdaad van het scherm. Hoe heb je dat klaargespeeld?

‘Ik ben in de eerste plaats een acteurs-regisseur, dat doe ik het liefst. Omdat de dagen vaak lang en zwaar waren, moest ik een goede band hebben met de kinderen en een leuke sfeer op de set creëren. Bovendien ging de intuïtieve aanpak van Bebel perfect samen met de werkwijze van de meer ervaren Mo Bakker, die Elias speelt. Die twee vulden elkaar echt aan.’

Had je ervaring met vloggen en social media voor je aan de film begon?

‘Totaal niet. In het oorspronkelijke script droomde Binti van een carrière als televisiepresentatrice. Toen ik mijn korte documentaire *Si-G* maakte, ontdekte ik de onmetelijke mogelijkheden van YouTube, een medium dat volledig los staat van uiterlijk, taal of religie. Het contrast van die vrijheid met de dagelijkse realiteit van de sans-papiers vond ik superinteressant. Al besepte ik tijdens mijn research over sociale media wel plots hoe oud ik al ben.’ *(lacht)*

Ga je nog jeugdfilms maken?

‘Mijn bedoeling is niet per se om een jeugdfilmregisseur te zijn, maar ik hoef nu ook niet exclusief voor volwassenen te werken. Ik weet niet of er zo’n duidelijk onderscheid moet zijn tussen jeugd- en volwassenenfilms. Al zijn er zeker verschillen, vooral in het werk met de acteurs.’

***Binti* heeft een verfrissende stijl qua kleurenpalet en soundtrack. Je zegt zelf dat je de sfeer van een romcom wilde oproepen. Waarom?**

‘Het woord romcom dekt de lading niet helemaal, maar het klopt wel dat ik absoluut geen zware of donkere film wilde maken. De situatie van sans-papiers wordt te vaak gelinkt aan miserie en misdaad. Ik wilde alles decriminaliseren en de kwestie tonen als een administratief probleem. Er ontbreekt een papier, *that’s it*. Zonder de situatie te minimaliseren of de ernst ervan te ontkennen wilde ik laten zien dat sans-papiers gewone mensen zijn, met dromen en een soms relatief normaal en vrolijk leven.’

Zonder al te veel te verklappen: de finale is toch een klassieke romcom-situatie, niet?

‘Ja, maar dan met een twist: er staat wel degelijk iets op het spel. Hoewel we alle situaties in de film geromantiseerd en uitvergroot hebben, was het voor mij heel belangrijk dat ze ook in het echt kunnen gebeuren. Daarom wilde ik geen al té *fluffy* einde. Het is nooit zomaar ‘eind goed, al goed’ voor mensen zonder papieren.’

BINTI SPEELT VANAF 3 APRIL IN DE BIOSCOOP

UIT HET GRAF

Hoe ver zou je gaan om je overleden kind terug te krijgen? Die vraag staat centraal in *Pet Sematary*. De huiveringwekkende horrorclassieker van Stephen King reïncarneert al voor de tweede keer op het grote scherm, nu met de Australische acteur Jason Clarke in de hoofdrol. 'Na deze film snakke ik naar een komedie.' **RUBEN NOLLET**

In 1978 woonde het gezin van Stephen King vlak naast een drukke weg. Toen hun kat Smucky overreden werd en zoonlief Owen net niet onder de wielen van een voorbijrazende vrachtwagen huppelde, kreeg King een geniale inval: wat als het huisdierenkerkhof in hun buurt magische krachten had en de beesten die er begraven werden uit de dood deed verrijzen? Het boek dat daaruit voortvloeide, *Pet Sematary*, was zo wrang dat Kings vrienden en familieleden geschokt reageerden. Geschrokken door hun reacties borg de schrijver het manuscript weg in een lade, waar het vijf jaar lang bleef liggen.

Vandaag geldt *Pet Sematary* echter als een van de hoogtepunten uit Kings oeuvre en werd de pikdonkere griezelroman al voor de tweede maal verfilmd. Om de versie uit 1989 van Mary Lambert te overtreffen, moesten regisseurs Dennis Widmyer en Kevin Kölsch stevig uit hun pijp komen, maar ze bewezen met hun sinistere horrorfilm *Starry Eyes* alvast dat ze een eigen stem hebben. En King heeft al laten weten dat hij de nieuwe bioscoopbewerking echt huiveringwekkend vindt.

Aan de cast zal het in ieder geval niet gelegen hebben, want voor de hoofdrol deden de cineasten een beroep op Jason Clarke. Op zijn 49° is de Australiër nog steeds een goed bewaard geheim, een van die rasacteurs die je al vaak aan het werk hebt gezien, maar die nog niet de wereldfaam heeft verworven die hij verdient. Met zijn vertolkingen in onder meer *Zero Dark Thirty*, *Dawn of the Planet of the Apes*, *Everest* en onlangs nog *The Aftermath* bewees Clarke dat hij even veelzijdig als onvoorspelbaar is. De perfecte man dus om in *Pet Sematary* de getormenteerde vader te spelen.

Hoe zorg je ervoor dat je niet te hard afziet als je zo'n zware rol moet spelen?

‘Door op de set voor een lichtvoetige

Zero Dark Thirty

‘Doen alsof je kind sterft en ’s nachts graven openleggen: daar wil je liever niet constant mee bezig zijn.’

Everest

Dawn of the Planet of the Apes

Lawless

First Man

sfeer te zorgen. Bij een shoot als deze heb ik humor nodig om overeind te blijven. Je kunt niet de hele tijd in die donkere emoties graven. Je moet nu en dan wat afstand nemen.’

Met *The Aftermath* en *Pet Sematary* heb je twee emotioneel slopende films na elkaar gedraaid. Ik kan me voorstellen dat je daarna zin hebt in iets anders.

‘Beide films gaan inderdaad over verlies en rouw, maar *Pet Sematary* viel me veel zwaarder. Toen ik die achter de rug had,

snakte ik echt naar een komedie. Ik kon niet meer. Begrijp me niet verkeerd: ik ben een grote fan van Kings boek en ik vond het geweldig om te doen. Maar doen alsof je kind sterft en ’s nachts graven openleggen: daar wil je liever niet constant mee bezig zijn.’

Was je fan van de vorige verfilming van *Pet Sematary*?

‘Die heb ik nooit gezien en het leek me ook geen goed idee om ze ter voorbereiding te bekijken. Een literatuur-

verfilming is al moeilijk genoeg. Als het een goeie adaptatie betreft, grijp ik weleens terug naar het boek als bijkomende bron. Maar uiteindelijk is het script de basis. Daarin lees je welke keuzes de mensen achter de camera gemaakt hebben. Het boek kan dan extra details aanvullen. In *Pet Sematary* beschrijft King bijvoorbeeld heel mooi hoe mijn personage zich voelt als hij 's nachts een lijkist opent. Daar heb ik veel aan gehad.'

Kijk je nu met andere ogen naar rouwende mensen?

'Ik ben er in ieder geval heel gevoelig voor geworden. Heb je de brief gelezen die Nick Cave op zijn website postte over rouw? Iemand had hem naar aanleiding van de dood van zijn zoon een vraag gesteld over zijn verwerkingsproces, waarop Nick een prachtig antwoord heeft geformuleerd. Heel triest om te lezen, maar ook heel mooi. Er staat onder meer in dat liefde en rouw hand in hand gaan, dat verdriet heel diep kan snijden en dat Nick de aanwezigheid van zijn zoon nog steeds voelt.'

Zie je jezelf dat doen, je rouw publiekelijk verwerken?

'Ik weet het niet. Nick heeft een heel netwerk uitgebouwd om contact te leggen met zijn fans. Ik ken niks

van sociale media. Ik heb er niets tegen, het boeit me gewoon niet. De mensheid hoeft niet te weten waar ik mee bezig ben. Maar je kunt niet op voorhand zeggen hoe je zult reageren als zoiets je overkomt. Verlies is zo'n allesomvattend gevoel, lijkt me. En zeker als het om een kind gaat. Als je je partner verliest, ben je weduwe of weduwnaar. Als je je ouders verliest, ben je een wees. Maar er bestaat geen woord voor mensen die hun kind verliezen. Ik prijs mezelf heel gelukkig dat ik niet uit ervaring kan spreken.'

Je hebt met Cave samengewerkt aan *Lawless*, waarvoor hij het scenario schreef. Was dat gezellig, Australiërs onder elkaar?

'Nick is een geweldige kerel. Ik ben opgegroeid met zijn muziek en we zijn op de set van *Lawless* vrienden geworden. Wat me het meest benieuwde, was hoe hij eruit zou zien. Ik wist dat we in Georgia zouden draaien, in het midden van de zomer. Zou hij zelfs dan een pak dragen? Ik kwam aan op de set, en jawel hoor: daar stond hij in zijn nette kostuum. (*lacht*) Ik zal me hem altijd zo herinneren.'

Na *Pet Sematary* snakte je naar een komedie, zei je daarnet. Maar als ik me niet vergis, heb ik je nog nooit in zo'n film gezien.

'Dat klopt! Dat is nog nooit gebeurd. Het is mijn grote droom. Ik hang graag de onnozelaar uit, maar de *casting agents* zien me blijkbaar niet in een grappige rol. Volgens mij heeft dat met mijn afkomst te maken. Het is heel moeilijk om als niet-Amerikaan door te breken als komisch acteur. Amerika is een kweekvijver van komieken en humor is er een hele industrie. Geen enkel land kan eraan tippen, behalve misschien Groot-Brittannië. Ik heb dan ook veel bewondering voor wat mijn landgenote Rebel Wilson bereikt heeft. Zij is erin geslaagd om ondanks de extreme concurrentie haar plek op te eisen. Dat is weinigen gegund.'

Welke komedies zouden jou liggen?

'Ik heb geen voorkeur. Mijn smaak is heel breed. Ik hou wel van films als *Talladega Nights: The Ballad of Ricky Bobby*, met Will Ferrell en John C. Reilly. Mijn favoriete komedie is echter *Withnail & I*. Die staat in mijn top tien aller tijden.'

Tot slot: ben je tevreden met wat je al bereikt hebt?

'Ik wil altijd beter presteren en ik vind het belangrijk om in elke scène zo goed mogelijk te acteren. Tegelijk probeer ik te genieten, al is dat niet altijd makkelijk. Toen ik hierheen vloog, zag ik op tegen de reis. Ik wist dat ik mijn kinderen zou missen. Maar ik mocht wel in eerste klasse vliegen, wat zeer aangenaam is. En toen we landden en ik uit mijn kleine cabine stapte, trok ik pas echt grote ogen: daar zat Charlie Watts, de drummer van de Rolling Stones! En hé, daar had je John Kerry, de voormalige Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken! En nog een paar stoelen verder zat Noel Gallagher van Oasis! Op zulke momenten besef ik dat mijn jeugd op een schapenboerderij in Australië ver achter me ligt.' (*lacht*)

PET SEMATARY SPEELT VANAF 10 APRIL IN DE BIOSCOOP

VERTIGO VERNIEUWT

Een vijfde verjaardag én een nieuw logo: dat betekent natuurlijk aangepaste goodies. Ga daarom (opnieuw) voor een *Vertigo*-abonnement en bemachtig als eerste een kersverse T-shirt of tas!

ABONNEE: €25

10 nummers in je postbus (en een klein extraatje)

VRIEND: €100

ABONNEE + een T-shirt, print of tas + voorrang op Vertigo-events

VIP: €200

VRIEND + extra T-shirt, print of tas + duotickets VIP-events

ALLE INFO: VERTIGOWEB.BE

IN DE VELDEN DES DOODS

Midden jaren zeventig kreeg Cambodja Pol Pot en zijn Rode Khmer te verduren, een van de moorddadigste dictaturen uit de geschiedenis. In *Funan* focust animatieregisseur Denis Do op een gezin dat onder het juk van dat onmenselijke regime probeert te overleven. 'Je moet je demonen net wakker maken.' **RUBEN NOLLET**

'Het heeft geen haar gescheeld of ik had de stekker uit *Funan* getrokken', zegt Denis Do. Een opmerkelijke bekentenis, want de Franse regisseur werkte tien jaar aan zijn eerste langspeelfilm, won er hoofdprijzen mee op verschillende animatiefilmfestivals, en vooral: het project ligt hem zeer na aan het hart.

Funan is gebaseerd op herinneringen van Do's moeder en broer aan de vreselijke toestanden die ze meemaakten nadat Pol Pot en zijn Rode Khmer in april 1975 de macht hadden gegrepen in Cambodja. De communistische onderdrukkers gingen bijzonder dрист te werk. Anderhalf miljoen mensen werden gedwongen om hun woningen te verlaten en als dwangarbeiders aan het werk gezet in landbouwkampen, beter bekend als de 'velden des doods'.

Gezinnen werden uit elkaar gerukt, er heerste een immense hongersnood en al wie verzet bood of ervan verdacht werd, werd brutaal afgemaakt. Toen in 1979 een einde kwam aan het schrikbewind van de Rode Khmer bleek dat ze zowat twee miljoen slachtoffers hadden gemaakt en honderdduizenden landgenoten op de vlucht hadden gedreven.

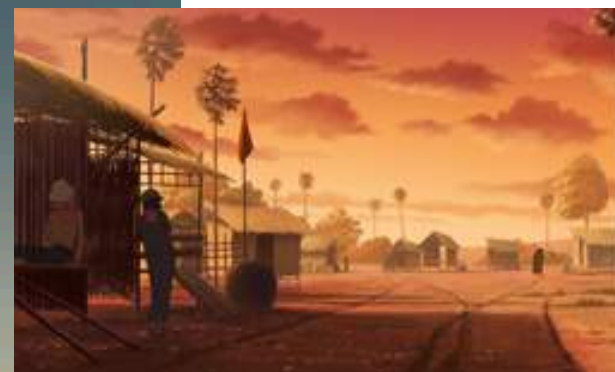
Do maakte over die donkere bladzijde uit de Cambodjaanse geschiedenis een oogstrelende maar hartverscheurende parel. Tijdens de productie begon hij echter te twijfelen of hij er wel goed aan deed om die periode opnieuw in de kijker te zetten. 'Cambodja heeft zoveel meer te bieden dan de Rode Khmer. Het is de spiritueelste plek op aarde. Ik kom nergens meer tot rust dan daar. Waarom zou ik dan nog eens op diezelfde nagel kloppen? Was het niet hoog tijd om een andere kant van dat prachtige land te tonen?'

Uiteindelijk beet hij toch door, als eerbetoon aan zijn moeder en omdat er al te veel mensen – waaronder die van het Gentse productiebedrijf Lunanime – tijd, geld en energie in het project geïnvesteerd hadden. Dat hij met zijn film misschien sluimerende demonen zou wakker maken, kwam niet bij hem op. 'Dat kon me geen fluit schelen. Je móét die demonen wakker maken. Het klopt dat sommige mensen die de Rode Khmer hebben meegemaakt daar liever niet over praten. Mijn moeder en vader hebben er gelukkig wel uitvoerig over verteld.'

Do noemt *Funan* 'op feiten gebaseerde fictie', een verhaal dat representatief is voor de dingen die talloze gezinnen een halve eeuw geleden hebben meegemaakt. Meer zelfs, het zou zich ook op andere plaatsen kunnen afspelen waar oorlog en conflict woeden. 'De film gaat over meer dan een moeder die haar zoon wil terugvinden. De rode draad is overlevingsdrang, en dat heeft ook minder fraaie kanten, zoals de moeder die het lichaam van haar dochter verkoopt om genoeg te eten te hebben, of de twee vriendinnen die elkaar bijna verscheuren om een zakje rijst. De drang om te overleven is niet goed of slecht. Het is wat het is.'

Daarmee raakt Do een dimensie in zijn film aan die hij zelf spiritueel noemt. De personages moeten onmenselijke ellende doorstaan, maar in het licht van de geschiedenis en de wereld als geheel stelt hun lijden weinig voor. 'De mensheid is onbeduidend. De natuur hecht geen belang aan ons. Het leven gaat gewoon door. Mieren bouwen hun nest, rijst groeit, de zon gaat op en onder. Dat kun je pessimistisch vinden, maar ik noem mezelf liever neutraal.'

**FUNAN SPEELT VANAF 24 APRIL
IN DE BIOSCOOP**

Door de ogen van de meester

De artistieke duizendpoot Julian Schnabel maakt graag films over andere kunstenaars. Na *Basquiat* en *Before Night Falls* schildert hij in *At Eternity's Gate* een eigenzinnig portret van de legendarische Nederlandse schilder Vincent van Gogh op het grote scherm, met de hulp van zijn oude vriend Willem Dafoe. 'De mythes rond Van Gogh interesseerden me niet' **RUBEN MOLLET**

Vier jaar geleden struinde Julian Schnabel door het Musée d’Orsay in Parijs. In het gezelschap van de gevierde Franse scenarist Jean-Claude Carrière (*Le charme discret de la bourgeoisie*, *The Unbearable Lightness of Being*) bezocht hij er de tentoonstelling *Van Gogh/Artaud*. Hij gaf er honderduit uitleg bij de schilderijen. Een kolfje naar zijn hand, want hij is al sinds de late jaren zeventig een succesvolle multidisciplinaire kunstenaar en een boegbeeld van de New Yorkse kunstscène.

Tijdens hun museumbezoek merkte Carrière op dat het voelde alsof Vincent van Gogh aan hun zijde mee stapte en met hen in gesprek was. Plots ging er bij Schnabel een licht op. Hij liep al jaren rond met het idee om een film te maken over de vermaarde, op amper 37-jarige leeftijd gestorven Nederlandse schilder, maar had tot dan toe de juiste invalshoek niet gevonden. ‘Ik had altijd gedacht dat ik de persoon Van Gogh onmogelijk tot zijn recht kon laten komen’, vertelt

Schnabel. ‘Door die opmerking van Jean-Claude beseftte ik echter dat ik de film kon structureren als een serie van vignettes, telkens gebaseerd op een schilderij.’

Een traditioneel kunstenaarsportret is *At Eternity’s Gate* dus niet geworden. De film, genoemd naar een schilderij dat Van Gogh enkele maanden voor zijn dood maakte en vaak ‘Oude man met smart’ wordt genoemd, wijkt ook af van het beeld dat meestal van de schilder wordt opgehangen. Van Gogh is de geschiedenis ingegaan als de ongelukkige artiest bij uitstek, de getalenteerde gek die zijn eigen oor afsneed, het onbegrepen genie dat tijdens zijn leven maar één schilderij wist te verkopen en wiens oeuvre vandaag een fortuin waard is. En ten slotte: als de man die zich in 1890 een kogel in het lijf joeg, al werd enkele jaren geleden in een biografie gesuggereerd dat hij eerder per ongeluk werd neergeschoten door enkele Franse straatschoffies.

‘De mythes en legendes rond

Van Gogh interesseerden me niet’, gromt Schnabel. ‘Ik wilde het publiek een grondiger inzicht geven in zijn persoon. Er was zeker iets wat Van Gogh onrustig en bang maakte, en die angst werd alsmaar groter. Het deed me denken aan een lsd-trip. Ik heb die drug een paar keer geprobeerd toen ik jong was, en mijn ervaringen waren niet altijd even aangenaam. Het effect ervan gaat in golven. Je krijgt een plots angstgevoel, dat vervolgens weer verdwijnt en telkens sterker terugkomt. Dat effect wilde ik meegeven aan de film.’

Schnabel is alvast de ideale man om de persoon Van Gogh uit te diepen. De cineast houdt ervan om verhalen te vertellen vanuit het standpunt van mensen die een kloof ervaren met andere mensen. Het beste voorbeeld: *Le scaphandre et le papillon*, over een man die na een zware beroerte volledig verlamd is, op zijn linkeroog na. Ook in *At Eternity’s Gate* volgen we alles door de ogen van het hoofdpersonage, in die

‘Een getormenteerde man is niet hetzelfde als een gek die door niemand begrepen wordt’

WILLEM DAFOE

mate zelfs dat sommige scènes de gele gloed krijgen die je vaak in Van Goghs werk ziet. ‘Van Gogh zei “Ik ben mijn schilderijen” en dat meende hij’, stelt Schnabel. ‘Het doek van een schilderij is de huid van de schilder. Uiteindelijk ben ik waarschijnlijk ook de film. Je kunt de kunstenaar en zijn werk niet van elkaar scheiden. Daarom hebben we veel naar Van Goghs schilderijen gekeken toen we het script schreven.’

Hoewel het leven van Van Gogh allesbehalve een pretje was, belicht *At Eternity’s Gate* ook de zonnige kant ervan. Deze Van Gogh lijkt soms zowaar gelukkig. Dat vindt ook hoofdrolspeler Willem Dafoe, die voor zijn prestatie werd bekroond op het filmfestival van Venetië en een Oscarnominatie in de wacht sleepte. ‘De film speelt zich af tijdens Van Goghs laatste levensjaren, toen hij in Zuid-Frankrijk woonde en het meest in harmonie was met zichzelf. Van Gogh putte vreugde uit zijn werk, de natuur

en zijn geloof. Maar het dagelijkse leven viel hem zwaar. Hij had geen makkelijk karakter en hij was sociaal onhandig. Daardoor voelde hij zich gekweld, maar een getormenteerde man is niet hetzelfde als een gek die door niemand begrepen wordt. *At Eternity’s Gate* legt de focus op Van Goghs relatie met de wereld in plaats van op zijn isolement.’

Om Van Gogh te kunnen spelen, leerde Dafoe zelf schilderen. Daarbij kreeg hij hulp van de Franse kunstenares Edith Baudrand en vooral van Schnabel, met wie hij al dertig jaar een innige band heeft. Werken met de meester heeft hem de ogen geopend, in meer dan één betekenis. ‘Julian heeft me geleerd om op een andere manier te kijken. Het heeft te maken met perceptie, met blootleggen wat je niet ziet. Hij heeft me getoond hoe ik het licht moet schilderen en de verf op het doek aanbrengen. Dat was heel inspirerend.’

Net zoals Schnabel gunt Dafoe het publiek een blik door Van Goghs ogen. Letterlijk zelfs, want voor bepaalde scènes gebruikte de acteur een handcamera om de afstand tussen zijn personage en de andere mensen in de verf te zetten. ‘Neem bijvoorbeeld het shot waarin hij pas neergeschoten is. Hij strompelt naar huis en ziet aan een café een paar mensen buiten zitten. Julian stond erop dat ik die scène zelf zou filmen, om duidelijk te maken wat Van Gogh zelf op dat moment zag en voelde.’ 📷

**AT ETERNITY’S GATE SPEELT VANAF
24 APRIL IN DE BIOSCOOP**

HOOFDZONDE

Dertig jaar lang kon de Franse priester Bernard Preynat ongestraft jongens aanranden. In 2014 barstte de bom, met zware gevolgen voor de kerkleiders van Lyon. In *Grâce à Dieu* – winnaar van de Zilveren Beer op de recente Berlinale – doet François Ozon die onzalige affaire haarfijn uit de doeken. ‘De katholieke kerk is wereldvreemd.’ **RUBEN NOLLET**

Rouw (*Sous le sable*), seksuele afgunst (*Swimming Pool*), ziekte (*Le temps qui reste*), tienerprostitutie (*Jeune et jolie*): François Ozon leeft voor de lastige onderwerpen. Zijn nieuwe film *Grâce à Dieu* is daarop geen uitzondering, want die gaat over een notoire kindermisbruik-zaak binnen de katholieke kerk, en meer bepaald over één specifieke priester.

Bernard Preynat vergreep zich decennialang aan kleine jongens, terwijl de hogere clerus van Lyon, het bisdom waartoe hij behoorde, ervan op de hoogte was. Meer nog: Preynat maakte er geen geheim van dat zijn seksuele voorkeur uitging naar jongetjes. De ‘oplossing’ van de kerktop? De pedofiele priester steevast overplaatsen naar een andere parochie, waar hij gewoon doorging met zijn praktijken.

De bal ging pas aan het rollen toen een van de slachtoffers, Alexandre, geen genoegen meer nam met de sussende woorden van de kardinaal van Lyon, Philippe Barbarin, en naar het gerecht stapte. ‘Hij was het logische uitgangspunt voor mijn scenario’, vertelt Ozon. ‘Daarna heb ik nog twee slachtoffers toegevoegd: François en Emmanuel. Die drie geven het verhaal als een estafettestok aan elkaar door. Alexandre is een gelovige die geknukt heeft om gehoord te worden binnen de kerk, François is een atheïst die naar de media is gestapt en Emmanuel deel speelt zich volledig af binnen het gerechtelijke apparaat.’

Het resultaat is een film met een unieke structuur, en dat was op zich een uitdaging. Ozons producenten waren immers niet op hun gemak toen de regisseur hun het scenario voorlegde. ‘Ze vonden het bizar dat ik mijn hoofdpersonage na vijfenveertig minuten in de steek liet’, grinnikt hij. ‘Dat is ook ongewoon. Ik heb gezocht naar films met een soortgelijke structuur, maar ik heb er geen gevonden. Hitchcock doet het in *Psycho*, maar dat is toch een ander soort film.’

Ozon wist dat hij met *Grâce à Dieu* tegen schenen zou schoppen en nam

dus voorzorgsmaatregelen. Voor de scènes in kerkgebouwen trok hij naar het buitenland – onder meer Saint-Hubert en Aarlen in België – zodat hij geen toestemming hoefde te vragen aan de Franse kerk. Hij gaf de film ook een schuilnaam: *Alexandre*. ‘Als we hadden gedraaid onder de noemer *Grâce à Dieu* dan had heel Frankrijk geweten waarover de film ging. De titel verwijst naar een beruchte zinsnede van Barbarin, die zich in 2016 tijdens een persconferentie liet ontvallen dat de feiten van Preynat godzijdank verjaard waren.’

Barbarin zingt intussen een toontje lager, want hij werd op 7 maart tot zes maanden met uitstel veroordeeld wegens het toedekken van seksueel misbruik van minderjarigen en heeft intussen ook zijn ontslag ingediend bij paus Franciscus, die dat heeft geweigerd omdat Barbarin in beroep gaat.

Ozon had die uitspraak niet verwacht, maar zegt dat ze belangrijk is voor de slachtoffers. Of de kerk nu plots ingrijpende veranderingen zal doorvoeren, is een heel andere kwestie. ‘De gesprekken die ik met kerkleiders heb gehad, boezemen me weinig vertrouwen in voor de toekomst. Die mensen lijken me vooral wereldvreemd. De verandering zal van onderuit moeten komen, maar ik weet niet of de gelovigen zin hebben in een revolutie.’

Zelf rekent Ozon zich al lang niet meer tot de katholieke kudde. Hij deed wel zijn eerste communie, maar niet lang daarna verdampte zijn geloof. ‘Dat is gebeurd op het moment dat ik besepte dat ik homo was. De enorme hypocrisie van de katholieke kerk rond dat thema stuitte me zwaar tegen de borst. Tegelijk ben ik blij dat ik katholiek ben grootgebracht, want zo’n opvoeding is belangrijk voor een westerse kunstenaar. En ze heeft me een voorliefde gegeven voor zonde en wandaden.’ (lacht)

GRACE À DIEU SPEELT VANAF 3 APRIL IN DE BIOSCOOP

BITTERE TRANEN

De geest van La Llorona of de Huilende Vrouw maakt al vele eeuwen Latijns-Amerikaanse kinderzieltjes bang. In de horrorfilm *The Curse of La Llorona* jaagt ze nu ook de rest van de wereld de stuipen op het lijf. Op de set gebeurden alvast vreemde dingen, vertellen hoofdrolspeelsters Linda Cardellini en Patricia Velásquez. 'Plots spatte er een armband uit elkaar.' **RUBEN NOLLET**

Er was eens een jonge vrouw, genaamd Maria. Ze was van arme komaf, maar stond alom bekend om haar schoonheid. Toen een reizende edelman haar opmerkte, ontvlamde zijn hart. Hij vroeg haar – zeer tegen de zin van zijn rijke vader – prompt ten huwelijk en tot zijn grote vreugde ging Maria in op zijn aanzoek. Het stel kreeg twee zonen en leefde in peis en vree. Maar met de jaren zag de edelman, die vaak moest reizen, zijn vrouw en kinderen steeds minder. Maria begreep dat de liefde van haar echtgenoot bekoeld was, maar de klap was niettemin groot toen hij op een dag thuiskwam met een jongere vrouw aan zijn zijde.

Maria ontstak in blinde woede en besloot haar man te treffen op zijn zwakste plek. Ze nam hun zonen mee naar de rivier, verdrinkte ze en liet de lichamen wegdrijven. Toen Maria weer bij zinnen kwam en besepte wat ze gedaan had, benam ze zich het leven. Aan de hemelpoort kreeg ze te horen dat ze pas binnen mocht als ze haar

zonen teruggevonden had. Sindsdien dwaalt de geest van Maria rond op de aarde terwijl ze met klaaglijke stem om haar kroost roept en neemt ze de kinderen die de pech hebben haar pad te kruisen mee.

Ik ben opgegroeid met de legende van La Llorona, zegt de Venezolaanse actrice Patricia Velásquez (*The Mummy Returns*). ‘Onze ouders gebruikten het verhaal als stok achter de deur. Als we buiten speelden en het werd donker, dan klonk het al snel: “Kom maar vlug naar binnen, want anders krijgt La Llorona je te pakken!” Meer motivatie heb je als kind niet nodig.’

Velásquez is dan ook blij dat ze een van de hoofdrollen te pakken kreeg in *The Curse of La Llorona*, een James Wan-productie die zich afspeelt in het filmuniversum van zijn horrorhit *The Conjuring*. In de Latijns-Amerikaanse wereld is La Llorona namelijk niet zomaar een sprookjesfiguur.

‘Wij zien haar als een fysieke entiteit. We geloven echt in haar, zelfs als we volwassen zijn geworden. Je

hoort regelmatig getuigenissen van mensen die beweren dat ze haar gezien of gehoord hebben. Vorige week nog hield iemand tijdens een etentje vol dat zijn vader haar ooit gezien had. Ze is een heel belangrijk deel van onze cultuur. Als we denken dat we haar horen huilen, voeren we een heel ritueel uit om ons huis te zuiveren en haar in een andere richting te sturen.’

Voor hoofdrolspeelster Linda Cardellini (*Green Book*) lagen de kaarten heel anders. De Amerikaanse heeft Italiaanse, Ierse en Duitse roots en had nog nooit van La Llorona gehoord. ‘Ik heb haar pas ontdekt toen ik het script in handen kreeg en wat research begon te doen. Maar dat kwam me goed uit, want mijn personage is ook een complete leek op het gebied van Latijnse-Amerikaanse legendes.’

Cardellini speelt in *The Curse of La Llorona* de rol van Anna, een alleenstaande moeder uit Los Angeles die zich in de jaren zeventig

als maatschappelijk werkster over een bizarre zaak moet buigen. Een latinovrouw (Velásquez) heeft haar zoontjes in een kast opgesloten, zogezegd om ze te beschermen. Anna interpreteert haar paniekerige uitleg over geestverschijningen als een teken van mentale instabiliteit en ze plaatst de kinderen in beschermde opvang. ‘Ze doet het met de beste bedoelingen’, zegt Cardellini. ‘Alleen begrijpt ze als buitenstaander niet wat de gevolgen van haar daden zijn, en op die manier werkt ze zichzelf en haar eigen gezin in de nesten.’

Omdat Anna niets van de legende afweet en zich in de loop van de film verdiept in de merkwaardige fenomenen waarmee ze wordt geconfronteerd, is ze ook de ideale persoon om het brede publiek aan La Llorona voor te stellen. ‘Ik hou van het idee dat ze nu ook niet-Latijnse culturen angst zal aanjagen’, grinnikt Velásquez. ‘Ze heeft sowieso geen grenzen. Onze legendes zijn gemaakt om te reizen.’

Velásquez’ band met La Llorona gaat overigens een stuk verder dan die wijdverbreide legende. ‘Ik heb een groot deel van mijn jeugd doorgebracht in Pátzcuaro, een stadje in Mexico. Op een eilandje daar vlakbij staat een gigantisch standbeeld van een vrouw die één hand omhooghoudt. Het lijkt alsof ze je een klap zal verkopen als je niet naar haar luistert. Alle kinderen in Pátzcuaro zagen in dat een standbeeld een beeltenis van La Llorona.’ Dat het beeld in werkelijkheid de Mexicaanse vrijheidsstrijder José María Morelos voorstelt, die trots zijn vuist in de lucht steekt, zegt veel over de impact van La Llorona op de verbeelding van veel Latijns-Amerikanen.

Cardellini kan zich geen soortgelijke legendes herinneren uit haar eigen jeugd. Westerse kinderen geloven wel in de tandenfee en de kerstman, maar je loopt niet het risico om door hen gekidnapt te worden als je ongehoorzaam bent. ‘De sprookjes die wij kennen zijn van alle weerhaakjes

‘Westerse sprookjes zijn van alle weerhaakjes ontdaan. Ze zijn per definite minder angstaanjagend.’

LINDA CARDELLINI

ontdaan. Het zijn allemaal tekenfilms geworden, en die zijn per definitie veel minder angstaanjagend.’

Het neemt niet weg dat ze als kind geregeld de stuipen op het lijf werd gejaagd. Dat komt ervan als je de jongste telg in een gezin met verder alleen maar jongens bent. Haar actieve verbeelding speelde haar ook parten. ‘Het was niet moeilijk om me bang te krijgen’, lacht Cardellini. ‘Als mijn

broers me vertelden dat er iemand onder mijn bed of in mijn kleerkast zat, geloofde ik dat meteen. Ik ben ook een grote fan van horrorfilms. Met Halloween nodigde ik altijd de hele klas uit om griezelfilms te komen bekijken. Mijn favoriet was *A Nightmare on Elm Street*. Het idee dat iemand je te grazen kon nemen in je slaap, als je zo kwetsbaar en hulpeloos bent, maakte me doodsbang.’

Cardellini en Velásquez zeggen dat *The Curse of La Llorona* zijn plaats tussen de horrorklassiekers verdient. Misschien willen ze zich zo indekken tegen represailles van de Huilende Vrouw zelf. Die liet tijdens de opnames immers een paar keer blijken dat ze de productie nauwlettend in de gaten hield.

‘Mijzelf is niets overkomen,’ zegt Cardellini, ‘maar ik was wel op de set toen er iets heel bizars gebeurde met mijn tegenspeler Raymond Cruz. We speelden een scène waarin hij zijn hand uitstak om een boze geest tegen te houden en plots spatte de armband die hij droeg uit elkaar. Nochtans bestond die uit harde stenen parels. Ik kan je verzekeren dat ik me niet op mijn gemak voelde.’

Velásquez doet er nog een schepje bovenop: zij kreeg *La Llorona* thuis op bezoek. ‘Elke keer als ik meespeel in een film hou ik een dagboek bij waarin ik mijn personage vraag om me inzicht in haar te verschaffen. Dat dagboek ligt naast me op mijn nachtkastje. Op een nacht ben ik wakker geschrokken door een ijzingwekkend gehuil. Ik sprong mijn bed uit om te kijken of alles in orde was met mijn dochtertje, ik gleed uit en viel keihard op mijn knieën en mijn schouder.’

‘Bleek dat er niets aan de hand was, maar die pure paniek zal ik nooit vergeten. Ik ben ervan overtuigd dat het *La Llorona* was die me wilde duidelijk maken wat het betekent om doodsangsten uit te staan voor je kind. Het was haar manier om te zeggen dat ik haar en haar cultuur correct moest weergeven. Van toen af aan was ik niet meer bang voor haar, ook al was ze op de set. *La Llorona* was mijn bondgenoot geworden.’ 🍷

THE CURSE OF LA LLORONA SPEELT VANAF 17 APRIL IN DE BIOSCOOP

DC
SHAZAM!

JUST SAY THE WORD

NEW LINE CINEMA PRESENTS A PETER SAFRAN PRODUCTION "SHAZAM!" ZACHARY LEVI MARK STRONG
ASHER ANGEL JACK DYLAN GRAZER AND DJIMON HOUNSOU MUSIC BY BENJAMIN WALLFISCH
CASTING BY RICH DELIA, CSA EDITED BY MICHEL ALLER PRODUCTION DESIGNER JENNIFER SPENCE
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY MAXIME ALEXANDRE EXECUTIVE PRODUCERS JEFFREY CHERNOV CHRISTOPHER GODSICK
WALTER HAMADA GEOFF JOHNS ADAM SCHLAGMAN RICHARD BRENER
DAVE NEUSTADTER DANNY GARCIA HIRAM GARCIA DWAYNE JOHNSON
BASED ON CHARACTERS FROM DC STORY BY HENRY GAYDEN AND DARREN LEWNE SCREENPLAY BY HENRY GAYDEN
PRODUCED BY PETER SAFRAN, P.G.A. DIRECTED BY DAVID F. SANDBERG

NEW LINE CINEMA

DC

#ShazamMovie

Facebook.com/ShazamMovieBE

**VANAF 3 APRIL
IN DE BIOSCOOP**
OOK IN 3D

¡Feliz cumpleaños, Vertigo!

¿Lo celebramos en nuestro festival de cine en español?

CINE MÁS FESTIVAL de CINE en ESPAÑOL

24 — 30
april abril
2019

KORTRIJK
kunstencentrum BUDA
www.budakortrijk.be

GENT
SPHINX Cinema
www.sphinx-cinema.be

foto: Tiempo compartido

BUDA SPHINX BUDA SPHINX BUDA SPHINX BUDA SPHINX BUDA SPHINX BUDA SPHINX BUDA SPHINX BUDA SPHINX BUDA SPHINX

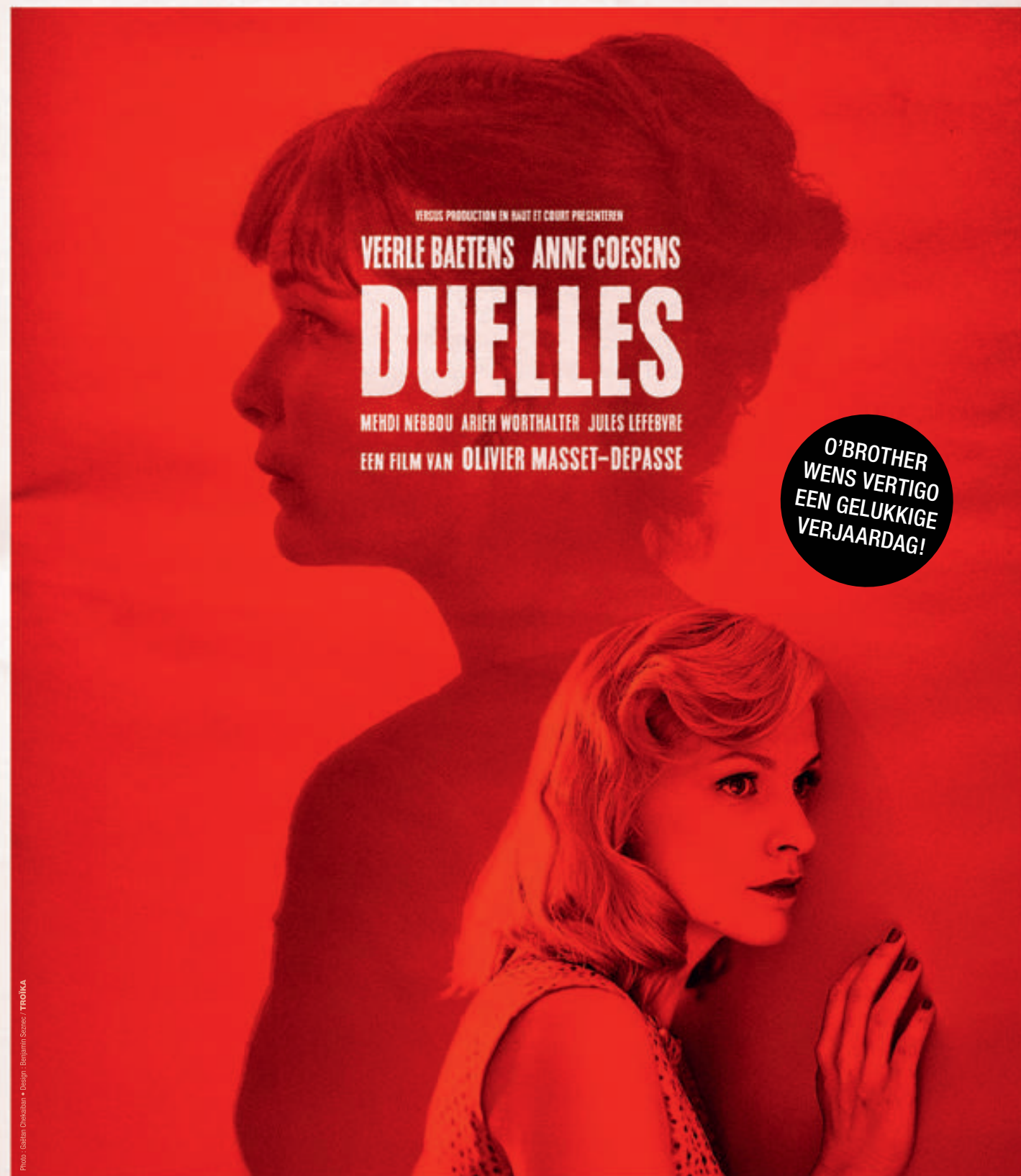

Photo: Gildas Chevalier • Design: Benjamin Scarpel / TROIKA

24 APRIL IN DE BIOSCOOP

WWW.OBROTHER.BE

canvas

VERTIGO

LE SOIR

moustique

cineneus

la une

la 1ère

o'brother
DISTRIBUTION

GREENHOUSE TALENT PRESENTS

The Man. The Music. The Show.
HUGH JACKMAN
12 MEI 2019
SPORTPALEIS • ANTWERPEN

*Happy
Birthday
Vertigo!*

GIORGIO MORODER 9 & 10.04 Ancienne Belgique • Brussel	LITTLE STEVEN & THE DISCIPLES OF SOUL 07.06 Ancienne Belgique • Brussel
LUDOVICO EINAUDI 16.04 Koninklijk Circus • Brussel	MAVIS STAPLES 28.06 OLT Rivierenhof • Antwerpen
HARLEM GLOBETROTTERS 22.04 Vorst Nationaal • Brussel	PINK MARTINI 23.07 OLT Rivierenhof • Antwerpen
10 CC 04.05 Koningin Elisabethzaal • Antwerpen	GILBERTO GIL 24.07 OLT Rivierenhof • Antwerpen
BONNIE TYLER 05.05 Kursaal • Oostende	HOOVERPHONIC 10.08 OLT Rivierenhof • Antwerpen
WWE RAW LIVE 09.05 Vorst Nationaal • Brussel	WIM MERTENS 08.11 De Grote Post • Oostende
ELTON JOHN 23.05 Sportpaleis • Antwerpen	THE WORLD OF HANS ZIMMER 09.11 Sportpaleis • Antwerpen

W^{oody}
allen
& the Eddy Davis
New Orleans Jazz Band
Live in concert

zaterdag 22 juni

Bozar
Brussel

TICKETS: GREENHOUSE TALENT.BE

GREENHOUSE
TALENT

- HAPPY 5TH ANNIVERSARY VERTIGO -

CHAMPAGNE &

CAVIAR

DE ROMA

11 APR **MARISSA NADLER**

13 APR **WENDE**

19 APR **NOVASTAR**

28 APR **LEE FIELDS**

3 MEI **MYLES SANKO**

6 MEI **BENJAMIN CLEMENTINE**
& HIS PARISIAN STRING QUINTET

8 MEI **BETTER OBLIVION**
COMMUNITY CENTER
Phoebe Bridgers & Conor Oberst's new band

9 MEI **HAUSCHKA**

12 MEI **DANIEL ROMANO**

31 MEI **MESHELL**
NDEGEOCELLO

DE ROMA: TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT
TICKETS: WWW.DEROMA.BE + 03 600 16 60 + BALIE TURNHOUTSEBAAN 329 + FNAC-WINKELS

Luc Tuymans, Twenty Seventeen, 2017 Pinault Collection © Studio Luc Tuymans, Antwerp

Luc Tuymans

palazzo grassi,
venezia

24.03.19 –
06.01.20

La
Pelle

studio somali

PALAZZO GRASSI
PUNTA DELLA DOGANA
PINAULT
COLLECTION

Palazzo Grassi
San Samuele, 3231
Venezia

infoline – booking
041 2001057
www.ticketlandia.com

www.palazzograssi.it

uncut

de grootste online collectie onafhankelijke films

DE FILM COLLECTIE DIE JE NIET MOET AFSTOFFEN

vanaf
€ 7,99
per maand

1 GRATIS
PROEFMAAND

WWW.UNCUT.BE

Co-funded by the
European Union

Media

Shazam!

REGIE David F. Sandberg

CAST Zachary Levi, Asher Angel, Mark Strong

SPEELDUUR 2u12

VANAF 3 april in de bioscoop

Een tienerjongen verandert door toverkrachten in een supersterke bink telkens als hij 'Shazam!' zegt. DC pakt uit met een familiefilm die dichter bij Disney aanleunt dan alles wat Marvel al heeft geproduceerd. *Big* in een superheldenpakje. **RUBEN NOLLET**

Missing Link

REGIE Chris Butler

CAST Hugh Jackman, Zach Galifianakis, Emma Thompson

SPEELDUUR 1u35

VANAF 10 april in de bioscoop

Laika, de stop-motionstudio achter *Coraline* en *Kubo and the Two Strings*, gaat na *ParaNorman* andermaal het komische pad op met dit verhaal over een globetrottende avonturier die samen met Bigfoot op zoek gaat naar de Yeti. **CHRIS CRAPS**

Duelles

REGIE Olivier Masset-Depasse

CAST Veerle Baetens, Anne Coesens, Arie Walthalter

SPEELDUUR 1u37

VANAF 24 april in de bioscoop

De relatie tussen twee bevriende buurvrouwen verzuurt wanneer een van hen haar zoontje verliest bij een tragisch ongeval en de ander met de vinger wijst. Belgische melothriller die het midden houdt tussen *All That Heaven Allows* en *Shadow of a Doubt*. **RN**

Mid90s

REGIE Jonah Hill

CAST Sunny Suljic, Lucas Hedges, Katherine Waterston

SPEELDUUR 1u25

VANAF 24 april in de bioscoop

Het regiedebuut van acteur Jonah Hill (*Superbad*, *The Wolf of Wall Street*) is een coming-of-agedrama over een puber die in het Los Angeles van midden jaren 90 toenadering zoekt tot een groepje skaters. *Lady Bird* is nooit veraf. **RN**

Another Day of Life

REGIE Damian Nenow & Raúl de la Fuente

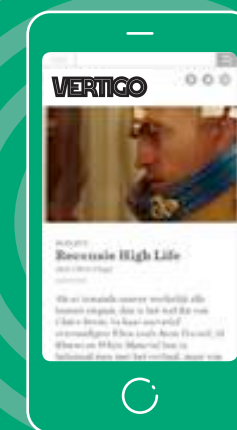
CAST Mirosław Haniszewski, Vergil J. Smith, Olga Boladz

SPEELDUUR 1u25

VANAF 24 april in de bioscoop

Deze dramatische animatiefilm met documentaire-elementen focust op een gevaarlijke reis die de controversiële Poolse journalist Ryszard Kapuściński ondernam tijdens de Angolese burgeroorlog in 1975. *Waltz with Bashir*, maar dan in Afrika. **CC**

Op [vertigoweb.be](https://www.vertigoweb.be)
vind je elke woensdag
nieuwe recensies

THE MAN WHO FELL TO EARTH

David Bowie was al een intergalactische ster toen hij in 1976 in *The Man Who Fell to Earth* een androgyne alien speelde die op aarde op zoek gaat naar water om zijn uitdrogende planeet én zijn gezin te redden.

Wie graag een helder, samenhangend scenario heeft, kan deze elliptische film van de Britse iconoclast Nicolas Roeg beter mijden. Alle anderen kunnen genieten van de fascinerende beelden, typische seventieszooms inclusief. Dat verschillende scènes lang na afloop blijven nazinderen, is echter vooral te danken aan Bowies elektriserende vertolking als het nu eens weifelende, dan weer manipulatieve buitenaardse wezen. **CHRISTOPHE VERBIEST**

OP 16 APRIL IN CINEMA ZUID, ANTWERPEN

COURTISANE

Courtisane in Gent is de jaarlijkse afspraak voor liefhebbers van cinema op het snijpunt tussen film en audiovisuele kunst, met evenveel aandacht voor de esthetiek van het beeld als voor de (politieke) boodschap. Dat blijkt onder meer uit de keuze van de twee *artists in focus*: de Britse Alia Syed en de in 2008 overleden Japanner Noriaki Tsuchimoto.

Syed begon halverwege de jaren tachtig op 16mm te werken omdat ze een filmcamera sexyer vond dan een videocamera. Later maakte ze ook installaties voor musea en galerijen. Ze is erg begaan met taal in interculturele relaties, een interesse die ze aan haar afkomst (Welsh-Indiaas) en opvoeding (in Schotland) dankt. Gender is een ander belangrijk onderwerp in haar oeuvre.

Tsuchimoto vestigde zijn naam vanaf de jaren zeventig met documentaires die de ecologische rampspoed in het Japanse visserplaatsje Minamata aan de kaak stelden. Het chemieconcern Chisso loosde daar decennialang kwikhoudend water in de zee. Courtisane vertoont van deze geëngageerde regisseur onder meer *Umitori - The Stolen Sea at the Shimokita Peninsula*, een profetische film waarmee hij in 1984 waarschuwde voor de gevaren van kernenergie.

Courtisane brengt dit jaar ook een luik rond militante Afro-Amerikaanse cinema aan het einde van de jaren zestig en een reeks nieuwe en herontdekte films, waaronder het jongste werk van onze landgenoten Sarah Vanagt (*Divinations*) en Vincent Meessen (*Ultramarine*). **CV**

VAN 3 TOT 7 APRIL OP DIVERSE LOCATIES IN GENT

DZIGA VERTOV

Aan het begin van de jaren twintig revolutioneerde een handvol Sovjets de filmtaal met een vernieuwende kijk op het montageproces die deels gebaseerd was op de ideologie van de jonge USSR. Een van de prominentste figuren van deze voorhoede was Dziga Vertov. Hij verwierp de tot dan toe overheersende narratieve cinema en koos voor een documentaire aanpak.

Film moest voor Vertov de werkelijkheid registreren. Vervolgens – en deze stap is even essentieel als de eerste – moest het materiaal op zo'n manier gemonteerd worden dat de toeschouwer zaken zag die met het blote oog niet waarneembaar waren. Volgens Vertov was het cameraoog superieur aan het menselijke oog. Hij noemde dit *kinoglaz* (filmoog), tevens de titel van een van zijn films. Die theorie paste Vertov toe in een reeks van 23 korte filmjournaals die hij de naam *Kino Pravda* (filmwaarheid) gaf. Hij maakte daarbij gulzig gebruik van alle filmtechnieken die in die tijd beschikbaar waren (dubbeldruk, split screen, animatie, trucage). Dat culmineerde in 1929 in zijn absolute meesterwerk, *De man met de camera*. Daarin wilde hij vooral het leven zoals het is vatten gedurende één dag in Moskou, maar uiteindelijk heeft dit filmgedicht zonder woorden de cinema zelf als onderwerp. **CV**

VAN 4 APRIL TOT 30 MEI IN CINEMATEK, BRUSSEL

CINEMÁS

Voor het zesde jaar op rij focust het CineMÁS-festival op films uit de Spaanstalige wereld. Tussen het kleine dozijn titels zitten zowel films die deze maand (het Spaanse *El reino*) of later dit jaar (*Temblores* uit Guatemala) in de zalen komen. Daarnaast staat er onuitgegeven werk op het programma, waaronder *Sueño en otro idioma* en *Tiempo compartido* uit Mexico.

Het festival biedt ook de kans om een klassieker te (her)ontdekken: de gitzwarte komedie *El verdugo* van Luis García Berlanga. Onze tip: *Los versos del olvido*, het grimmig-grappige Chileense debuut van de Iraanse regisseur Alireza Khatami over een oude kerkhofbewaker in een naamloos land in de greep van een dictatuur. **CV**

VAN 24 TOT 30 APRIL IN BUDA, KORTRIJK EN SPHINX, GENT

VERTIGO

selecteert uit het film- aanbod van

De volledige programmatie kun je vinden op vier.be, vijf.be en zestv.be.

Step Up

Choreografe Anne Fletcher verraste met haar regie-debuut over een straatboef die bevriend raakt met een ballerina en zowaar haar danspartner wordt. Het begin van een flitsende franchise en een aangename kennismaking met de huidige superster Channing Tatum.

4 april om 20.35 uur

The Conjuring

Angstzweet gegarandeerd met deze horrorfilm van James Wan (*Saw*, *Insidious*), waarin Patrick Wilson en Vera Farmiga twee demonenjagers spelen die een kroostrijk gezin op een boerderij in Rhode Island moeten vrijwaren van een behoorlijk pissige en moordzuchtige heks.

7 april om 20.30 uur

De premier

Erik Van Looy borduurde verder op het succes van *Loft* met deze op Hollywoodleest geschoeide samenzwerings-thriller waarin schimmige figuren het gezin van eerste minister Koen De Bouw ontvoeren en hem vervolgens dwingen om de Amerikaanse president te vermoorden.

13 april om 20.25 uur

Fame

In 1980 viel het publiek massaal voor Alan Parkers muziekfilm over acht studenten van de New York City High School for the Performing Arts en hun grenzeloze ambitie. De soundtrack is om duimen en vingers af te liken, met het titelnummer van Irene Cara als hoogtepunt.

4 april om 22.35 uur

The Light Between Oceans

Emotioneel drama van de gevierde indiecinéaste Derek Cianfrance (*Blue Valentine*) met Michael Fassbender en Alicia Vikander als een echtpaar dat in een bootje een kind vindt en beslist het op te voeden. Jaren later duikt de echte moeder (Rachel Weisz) plots op.

6 april om 20.25 uur

The Hunger Games

In dit eerste deel van de youngadultfranchise gebaseerd op een populaire boekenreeks vertegenwoordigt Jennifer Lawrence haar thuisdistrict in een tornooi op leven en dood. Regisseur Gary Ross serveert naast een dystopie ook een satire op de macht van de media.

20 april om 20.25 uur

Superman Returns

Jaren voordat Bryan Singer (*Bohemian Rhapsody*) in het zog van #MeToo veel van zijn pluimen verloor, wrong hij Brandon Routh in de spandex outfit van de super-sonische superheld. Kevin Spacey, die andere zondaar, gaf gestalte aan de slechterik Lex Luthor.

24 april om 20.35 uur

The Game

REGIE David Fincher

CAST Michael Douglas, Sean Penn

SPEELDUUR 2u09

JAAR 1997

PLOT: Voor zijn verjaardag krijgt de steenrijke investeringsbankier Nicholas Van Orton (Douglas) een bijzonder geschenk van zijn broer Conrad (Penn): deelname aan een mysterieus spel waarin hij zelf de hoofdrol speelt. Al gauw begint de lijn tussen realiteit en fictie te vervagen, en vreest Van Orton dat hij het slachtoffer is van een sinistere samenzwering.

STEVEN TUFFIN: ‘Slechtste. Verjaardagscadeau. Ooit.’

JONAS GOVAERTS: ‘Is *The Game* destijds niet geflopt?’

ST: ‘Een beetje wel. Velen hoopten allicht dat de film in de lijn van *Seven* zou liggen. Terwijl Fincher *The Game* eigenlijk eerst wilde draaien. Voor hem was dit duidelijk een heel persoonlijk project.’

JG: ‘Hoezo?’

ST: ‘Fincher staat bekend als een enorme controlefreak, die zeshonderd takes doet voor hij tevreden is. Waar gaat deze film anders over dan compleet controleverlies? Er is ook de locatie: Fincher groeide zelf op in de buurt van San Francisco.’

JG: ‘Is dat niet gewoon een verwijzing naar Hitchcocks *Vertigo*? *The Game* zit er vol van.’

ST: ‘Zeg eens?’

JG: ‘Wanneer Michael Douglas de eerste keer langsgaat bij CRS, het bedrijf dat het spel organiseert, zijn ze bezig het kantoor te verbouwen. Dat deed me denken aan het eerste gesprek tussen James Stewart en Tom Helmore in *Vertigo*, waarbij je op de achtergrond een schip gebouwd ziet worden. In beide gevallen insinueert de regisseur: let op,

je zit naar een constructie te kijken.’

ST: ‘Wat dat betreft, is *The Game* een echte metafilm. Je kunt hem bekijken als een metafoor voor hoe films gemaakt worden.’

JG: ‘Ach, is het niet gewoon uitzonderlijk goed gemaakt popcornvertier? Dat heb ik wel vaker bij Fincher: zijn regie overstijgt niet zelden het scenario.’

ST: ‘Dat vind ik te kort door de bocht. Aan de basis gaat *The Game* over de complete morele vernieling van het hoofdpersonage. Dat thema komt dikwijls terug bij Fincher. Zie ook *Seven* en *Zodiac*.’

JG: ‘Toch voelt *The Game* voor mij aan als een lichtvoetig tussendoortje in Finchers filmografie. Ik moest bij momenten erg aan *Basic Instinct* denken.’

ST: ‘Nog een neonoir in San Francisco met Douglas.’

JG: ‘En een blonde femme fatale zonder onderbroek. Wat is er eigenlijk gebeurd met Deborah Kara Unger?’

ST: ‘Ik herinner haar verder enkel uit *Crash* van David Cronenberg, die nog moest uitkomen toen Fincher acteurs zocht voor *The Game*. Blijkbaar heeft Unger hem toen een tape gestuurd met daarop een twee minuten durende seksscène uit *Crash*, zonder dialoog.

Kan tellen, als auditie.’

JG: ‘Wat mij nu pas opvalt, is hoeveel van Finchers films gaan over eerstewereldproblemen. Ik bedoel, wie van ons heeft thuis een *panic room*? Of begint uit pure verveling een vechtclubje samen met een ingebeeelde buddy?’

ST: (*lacht*) ‘Ik snap wat je bedoelt. Aan de andere kant: de maker is in dit geval ook een rijke, blanke man, hè. Mij stoort het niet.’

JG: ‘Heb je overigens die bizarre cameo opgemerkt aan het einde, wanneer de totaal gebroken Douglas van het dak springt en vervolgens op een gigantisch luchtkussen landt?’

ST: ‘Bedoel je regisseur Spike Jonze, die in één shot opduikt als ambulancecater? Hij en Fincher kennen elkaar uit de videoclipwereld.’

JG: ‘Nee, ik heb het over Michael Masee, die de collega van Jonze speelt. Masee was de acteur die per ongeluk Brandon Lee heeft doodgeschoten op de set van *The Crow*, gedraaid drie jaar voor *The Game*. Hier duikt hij plots op in een scène over een stunt die – bijna – dodelijk afloopt. Toeval?’

ST: ‘Of gewoon een zieke grap. We hebben het hier tenslotte over Fincher.’ 📺

VERTIGO

WORDT 5 & VIERT FEEST
OP 27 APRIL

QUIZ

FILMS

PODCAST

MEER INFO OP
VERTIGOWEB.BE

Ervaar het beste van IJsland

IN 5 ONVERGETELIJKE DAGEN

Infodag dinsdag 16 april (13u)

Ontdek deze reis van A tot Z in ons auditorium en maak kennis met onze gids. De toegang is volledig gratis, wel vooraf online reserveren.

- ✓ all-in-one 5 daagse voor €1.490 p.p.
- ✓ inclusief knappe hotels, vliegreis, gids en excursies
- ✓ afreisdata **2019**: 6/10, 27/10 (schoolvakantie) en 10/11
- ✓ afreisdata **2020**: 12/01, 9/02 en 1/03

 deblauwevogel.be

Reisfamilie Carlier • 1609

